

Японці мають швидше звернутись до Японії

Коли мені виповнилося десять, батько записав мене в традиційну сільську школу, де ми вивчали китайську грамоту. Усе, що від нас було потрібно — це вивчати напам'ять по одній брошурі на день. Я зосереджувався і вивчав брошуру за півгодини. Якщо мене викликали до дошки, то, стоячи перед педагогом, я декламував вивчене і після цього міг бути вільний. Варто було вчителю задрімати вранці, як я одразу тікав зі школи і вирушав у гори чи на луки. Чим більше часу я проводив у горах, тим краще знав, де можна відшукати їстівні рослини. Зрештою, я так наїдався всякої зелені, що міг уже й не обідати, тому я перестав обідати вдома.

У школі ми вивчали китайські ієрогліфи і читали збірки праць Конфуція та Мен Цзи. Я досяг успіху в каліграфії, і коли мені виповнилося дванадцять, учитель попросив мене написати табличку з прикладами ієрогліфів, за якою могли б навчатися інші учні. Однак насправді я мріяв ходити до звичайної, а не традиційної сільської школи. Я зрозумів, що не хочу зубрити напам'ять Мен Цзи і Конфуція, тоді як інші конструюють літаки. Це був квітень, а батько сплатив за моє навчання до кінця року. І все ж я вирішив залишити сільську школу і зробив усе, аби переконати батька віддати мене до загальноосвітньої школи. Я намагався вмовляти і дідуся, і навіть дядька. Але для того, щоб перейти у звичайну школу, мені потрібно було скласти іспит, а для цього треба було ходити на підготовчі заняття. Я вмовив одного з молодших двоюрідних братів піти туди зі мною, і нас разом прийняли до приватної школи Вонбон, де ми готувалися до іспиту, щоб перейти в початкову загальноосвітню школу.

Наступного року, коли мені виповнилося чотирнадцять, я склав іспит і вступив до третього класу школи в Осані. Як порівняти з іншими, я пізно

почав, але старанно вчився і зміг перейти відразу в п'ятий клас. Школа в Осані була у восьми кілометрах від нашого дому, але я жодного разу не пропустив урок і не запізнився. Щоразу, піднімаючись угору, по дорозі в школу на мене чекала група однокласників. Та я крокував так швидко, що їм доводилося мало не бігти за мною, аби не відстати. Так ми й ходили гірською дорогою, по якій, за чутками, час від часу прогулювалися тигри.

Школа належала національно-визвольному руху і була заснована Лі Син Хуном, активістом Руху за незалежність. Мало того, що там не викладали японську мову, — учням узагалі заборонялося говорити нею. Однак я був іншої думки, оскільки мав переконання, що для перемоги над ворогом ми повинні знати про нього якомога більше. Склавши ще один вступний іспит, я перейшов у четвертий клас загальноосвітньої школи Чонджу. У таких закладах усі заняття проводилися японською мовою, тож я вивчив усю катакану та хірагану за ніч перед першим навчальним днем. Я не знав жодного слова японською, тому зібрав усі підручники з першого по четвертий клас і вивчив їх десь за два тижні. Завдяки цьому я почав розуміти їхню мову.

Вже до закінчення початкової школи я вільно говорив японською. У день випуску я зголосився виступити з промовою перед високопосадовцями Чонджу. Однак те, що я говорив, не було словами вдячності. Натомість я звернувся на ім'я до кожного з учителів і розкритикував їх, висловивши все, що думав про ведення справ у школі. Я говорив про те, що ми живемо в особливу епоху, а також про відповідальність, яку мусять узяти на себе впливові люди суспільства. Увесь цей монолог я виголосив японською.

«Японці повинні зібрати свої речі і швиденько забратися до Японії! — говорив я. — Цю землю нам залишили наші предки, і тут мають жити всі майбутні покоління нашого народу».

Я виголосив цю промову перед начальником місцевої поліції, главою округу й мером міста. Я публічно висловив усе, про що інші не наважувалися говорити. Люди були вражені. Залишаючи сцену, я бачив, як бліднуть обличчя слухачів.

Тоді мені це зійшло з рук, однак згодом почалися проблеми. З того дня японська поліція внесла мене до списку неблагонадійних і стала стежити за мною, завдавши багато клопоту. Пізніше, коли я вирішив податися до Японії для продовження навчання, керівник поліції відмовився поставити печатку на потрібному мені папері, через що в мене виникли проблеми. Він вважав мене небезпечним суб'єктом, якого не можна пускати до Японії, і не поставив печатки на моєму документі. Я довго сперечався з ним і врешті-решт переконав поставити ту печатку. Лише після цього я зміг поїхати до Японії.

Катакана і хірагана — японські складові абетки.

Revision #2

Created 25 February 2024 07:42:05 by andres

Updated 25 February 2024 07:43:26 by andres